

Fru Justitsraadinde Oxenbøll.
(Død i Vordingborg den 7de Februar 1862.)

Ak, har da Dødsenglen Dit Øie lukt,
Brat lammet den kjærlige Tunge,
Som talte saa trøstende, venligt og smukt
Til Gamle saavelsom til Unge.

Er standset det ømmeste Hjertes Slag,
Hvis Varme, hvis fyldige Straaler
Saa ofte gav Lys under Fattigmands Tag
Af Freds og Velsignelsens Straaler? –

Nu vel da! – Saa finder Din brave Mand
Din vante Plads tom ved hans Side,
Mens Psychen sig svang bort fra Skyggernes Land
Paa Vinger saa stille, saa blide.

De Børn trykke nu kun den kolde Haand –
Løv er ei paa Træernes Isse –
Der slaar dog en Streng i den elskende Aand:
”Vor Moder er hjemme tilvisse!” –

Der gispe et Suk vil saamangen en Stund
Fra Huset, derovre i Strædet:
Din Lovsang beredes af barnlige Mund,
Fordi Du saa tidt har den glædet. –

Dog her sig nu former i Jordens Bo
Dit skjønnede, Dit frodige Minde;
Thi her skal det siges, hvor Hjerterne groe,
At Du var en elskelig Kvinde.

Guds evige Fred og Velsignelse groe
Om Mindet i jordiske Dale!
Guds evige Fred og Velsignelse snoe
Sig om Dig i himmelske Sale.

Kastrup, den 8de Februar 1862.
H. A. Hansen.